

že spolu pojedou na Moravu, kde si najdou práci a budou spolu žít, a že si ji vezme za manželku. Avšak v dalších rozhodovacích důvodech jsou sliby stěžovatelovy, že spolu pojedou na Moravu, že budou spolu žít a že si ji vezme za manželku, označeny za lest, t. j. za údaje vědomě nepravdivé, a není v rozsudku — třebaže podotýká, že stěžovatel zabráňoval odchodu (návratu) F-ové do L., že ji nechtěl pustit, když pro ni přijel do B. bratr, — vysloveno, po kterou dobu zamýšlel stěžovatel v pravdě F-ovou u sebe v B. (ve Z.) podržeti. Obec L. a B. jsou zřejmě obce málo od sebe vzdálené, takže se rodiče F-ové mohli znova ujati dcery beze zvláštních obtíží, jakmile se dověděli, že dcera je v B. a u koho tam jest. K tomu, že to věděli, přesněji předpokládali hned, bez zvláštního pátrání, poukazuje skutečnost, že ještě téže noci jel pro F-ovou, když se z dovoleného jí výletu nevrátila k rodičům, její bratr do B. k zaměstnavateli stěžovatelovu. Rozsudečná zjištění, zejména pokud jde o dobu a místa stěžovatelem pro pobyt F-ové zamýšlená, nejsou tudíž takového rázu, že by vylučovala pojmání nevrácení se dcery do domu rodičů za toulání se děvčete v noční době mimo dům rodičů, jichž mocenská práva zůstávají přes to zachována a vykonatelná, tedy za pouhou neposlušnost dítěte, nespojenou s újmou mocenských práv rodičů. K tomu, by nevrácení se Marie F-ové do domu rodičů bylo jimi důvodně pocíťováno jako zásah do jich práv dozoru a výchovy dítěte, bylo by třeba dalších zjištění, zejména o zamýšlené době nevrácení se, o zamýšlených místech dalšího pobytu, jakých se však v rozsudku nedostává. Podřadil-li bez nich soud první stolice vzdalování se F-ové domu a bydliště rodičů pod pojem únosu a v důsledku toho skutek stěžovatelův pod ustanovení § 96 tr. zák., spočívá tento výrok na nesprávném použití zákona, i dlužno rozsudek, pokud je zmatkem tím stížen, zrušit z důvodu § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., aniž třeba zabývat se dalšími vývody stížnosti, které v podstatě vytýkají rozsudku jen formální vadnost skutkových zjištění, opodstatňujících pojem lsti a vyhrůžek stěžovatelem proti Marii F-ové použitých, a přehlížejí, že pro zločin únosu dítěte rodičům stačí, bylo-li lsti nebo násilí použito buď proti dítěti nebo proti rodičům. Při vylíčeném nedostatku skutkových zjištění nelze se obejít bez opětného hlavního přelíčení ve stoličce první. Proto bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 3043.

Byl-li civilním soudem odsouzen zběh pro čin, který spáchal v době, kdy podléhal pravomoci vojenských trestních soudů, byl postupem civilního soudu porušen zákon; postup ten jest podle § 33 tr. ř. zrušit jako zmatečný.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1928, Zm I 808/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečném stížení generální prokuratury na záštitu zákona právem: Postupem okresního soudu v Chrudimi počínajíc nařízením hlavního

přelíčení proti obžalovanému pro přestupek § 1 zákona z 25. května 1885, čís. 89 ř. zák., zejména vynesení rozsudku ze dne 20. října 1927 a dalšími úředními výkony s rozsudkem souvisejícími byl porušen zákon v ustanovení §§ 1 a 60 tr. ř. a § 11 čís. 8 voj. tr. ř.; postup ten se zrušuje jako zmatečný.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Chrudimi ze dne 20. října 1927 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem tuláctví podle § 1 zák. ze dne 21. května 1885, čís. 89 ř. zák. Rozsudek nabyt právní moci a obžalovaný trest ihned nastoupil. Po vynesení rozsudku vyšlo na jevo, že obžalovaný v době spáchání uvedeného trestního činu, t. j. v poslední době před 17. říjnem 1927 podléhal pravomoci vojenských soudů. Podle kmenového listu byl 8. října 1926 presentován k činné službě vojenské v čsl. armádě a zařazen do stavu jezdeckého pluku č. 9, dne 16. října 1926 zběhl z činné služby vojenské a, byv pak dopaden a divisním soudem v Brně rozsudkem ze dne 21. prosince 1926 odsouzen k devítiměsíčnímu těžkému žaláři, po odpykání trestu dosluhoval dobu výkonem trestu v presenční službě zameškanou, z této však dne 23. července 1927 opět zběhl, a byl naň podle zprávy četnické stanice v Chrudimi divisním soudem v Hradci Králové dne 8. srpna 1927 vydán zatykač pro zločin zběhnutí. Poněvadž obžalovaný v době zběhnutí podléhal nepochybně pravomoci čsl. vojenského soudu, a poněvadž čin, pro který byl souzen okresním soudem v Chrudimi, spáchal v době, kdy jako zběhl podléhal příslušnosti čsl. vojenských soudů, nebyl okresní soud v Chrudimi podle §§ 1 a 60 tr. ř. a § 11 čís. 8 voj. tr. ř. pro tuto trestní věc příslušný. Bylo proto na zmateční stížnost generální prokuratury podle § 33 tr. ř. ve smyslu § 292 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3044.

Skutková podstata zločinu vydírání není dána, má-li ten, kdo druhé osobě skutečné násilí učiní nebo jí způsobem uvedeným v § 98 b) tr. zák. vyhrožuje v úmyslu, by ji přinutil k nějakému konání, dopuštění nebo opomenutí, buď skutečné neb aspoň domnělé právo na konání, dopuštění nebo opomenutí, jež chce vynutiti buď násilím nebo pohrůzkou.

Otec není oprávněn brániti cizímu děvčeti v milostném poměru k jeho synovi.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1928, Zm II 441/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 27. srpna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 a) a b) tr. zák. a přestupkem podle § 411 tr. zák., mimo jiné z těchto